

De Spiegel

De Spiegel

Jef Sebastians

Schrijver: Jef Sebastians
Coverontwerp: Jef Sebastians
ISBN: 9789465385624
© Jef Sebastians

17 oktober 2016

Als ik mijn ogen opendoen heb ik geen idee waar ik ben. Zo te zien in een hotelkamer, maar wat doe ik hier? Een wekker naast het bed geeft aan dat het tien uur is. Het gordijn bolt op in de wind. Ik sta op en als ik het gordijn open schuif kijk ik uit op een tuin, met daarachter een mediterrane stad aan een baai. In de parkachtige tuin staan palmbomen, in de verte liggen beboste heuvels. Ik wil het balkon op om de omgeving beter te kunnen zien, maar ik besef dan dat ik naakt ben. Over een stoel liggen wat achteloos neergegooide kleren, ze zien er oud en afgedragen uit. Een versleten spijkerbroek, een zwarte katoenen coltrui, een wit T-shirt. Ik pak het T-shirt, maar de oksels ruiken naar zweet. Walgend wend ik me af. Dit zijn niet mijn kleren. Op de vloer liggen een paar sokken en een onderbroek, een paar Adidas sneakers en een rood regenjack.

Ik loop door de ruime hotelkamer. Het is eerder een suite, waarvan de slaapkamer met schuifdeuren is afgescheiden van de zitkamer. Ik kijk in kasten, maar ik vind geen andere kleren. Wel ligt er een gerafeld nektasje op een bijzettafel, naast een halfvol cognacglas waar een fruitvliegje boven cirkelt. Ik rits het tasje open en kijk wat erin zit. Papiergeld, een bankpas en een creditcard waar E.S. Solberg op staat. Verder een rijbewijs en een Duits paspoort. Beiden vermelden dezelfde naam: Elmar Sebastian Solberg. Geboren op 15 april 1969 in Schönkirchen. Een foto van een onbekende man van middelbare leeftijd. Een naam die me niets zegt.

In een apart vakje zit een sleutel.

De onderbroek durf ik niet aan te raken. Dan maar alleen de spijkerbroek. Die knelt, ik krijg het knoopje niet dicht, en omdat er geen riem aan zit blijft hij ook niet goed zitten. Ik ga het balkon op. Links van de tuin, uitkomend op de zee, ligt een smalle straat met witte huizen. Op de achterkant van een oude auto, die ooit rood was maar nu dof roze, staat geen landcode, alleen een wit nummerbord met zwarte letters. Ik kijk om me heen. *Ταβέρνα - Καφέ - Mythos Beer* staat op een gevel geschilderd. Griekenland! Hoe is dat mogelijk? Ik kijk nog eens naar het paspoort. De foto komt me vaag bekend voor, als een kennis die ik jaren niet heb gezien. Elmar Sebastian Solberg.

Wat is er aan de hand? Ik herken deze kamer niet maar toch ben ik hier op de een of andere manier verzeild geraakt. Ik voel me gedesoriënteerd als na een vliegreis. Urenlang opgesloten zitten in een cabine, af en toe een glimp van het land waar je overheen vliegt. Maar het is als het kijken naar een schilderij, het raampje is de omlijsting van het panorama. Pas na de landing, bij het verlaten van de aankomsthal, besef je dat je ergens anders bent. Maar het voelt alsof je bedrogen bent. Je bent bruut van de ene wereld in de andere gesmeten, zonder gewenning of overgang.

Zo voel ik me, en opeens dringt het tot me door dat ik geen idee heb waar ik dan anders wakker had moeten worden. Ik graaf in mijn geheugen, maar meer dan de vergelijking met een vliegreis komt er niet uit. Ik weet niet waar ik had moeten zijn. Mijn geheugen is leeg, alsof ik een totale reset heb gehad.

Ik weet niet wie ik ben.

Ik loop naar de badkamer die van boven tot onder met marmer is betegeld, en kijk in de spiegel. Een middelbare man van normaal postuur. Bruin haar, bruine ogen, ongeschoren. Hetzelfde gezicht als de pasfoto. Ik pak het paspoort en kijk ernaar, dan naar het spiegelbeeld. Elmar Solberg, zeg ik hardop. Hoe oud ben ik eigenlijk? Ik weet niet eens de datum, maar iets zegt me dat het 2016 is, al weet ik niet welke maand. Als dat klopt moet ik ongeveer 47 jaar oud zijn. Ondanks mijn verwarring voel ik me gezond, energiek zelfs. Naast de spiegel hangt een rek waarin witte handdoeken in alle soorten en maten hangen. *Angelica Resort*, staat er in grijze letters op de handdoeken geborduurd.

Ik wil naar buiten, maar zo kan ik me niet vertonen. Op de wastafel vind ik een scheermesje van Bic, nog nieuw in de verpakking. Er is echter geen scheerzeep. Uiterst voorzichtig scheer ik me met wat gewone zeep. Wie ik ook ben, blijkbaar hecht ik aan een verzorgd uiterlijk.

Als ik de sneakers aantrek, afgedragen en al tientallen jaren uit de mode, heb ik het idee dat ik die eerder heb gezien. Ze passen, maar deze kleren kunnen niet van mij zijn. Het is mijn stijl niet. Maar hoe weet ik dan wat mijn stijl is? Terwijl ik de veters strik begint een woord door mijn hoofd te zingen: Westfalia, Westfalia. Wat heeft dat te betekenen? Misschien kom ik daar vandaan, maar de deelstaat heet Noordrijn-Westfalen.

‘Waarom dan die Latijnse benaming?’ hoor ik mezelf in het Duits mompelen.

Ik verlaat de suite en daal een brede marmeren trap af. Het T-shirt stinkt en de broek is te krap. Ik hoop dat ik niemand tegenkom, maar als ik schichtig door de lobby loop groet een oudere vrouw mij vanachter de receptie.

'Good morning, mister Solberg.'

Ik deins even terug, maar ze schenkt verder geen aandacht aan mij omdat ze bezig is met een andere gast. Ik zou deze vrouw dus moeten kennen. Als ik langs de bar loop krijg ik de geur van verse koffie in mijn neus en opeens heb ik onweerstaanbare zin in espresso. Ik blijf even staan en alsof hij mijn gedachten heeft gelezen komt een lange magere ober naar me toe en wijst me met een wijds handgebaar het terras.

'Sit down, mister Solberg.'

Ik ga zitten en bestel een dubbele espresso.

Ik voel me verward en heb alleen maar vragen, maar de koffie doet me goed en het is aangenaam warm in de zon. Toch kan ik niet ontspannen en ik heb de hele tijd het idee dat ik iets vergeten ben. Ik mis mijn telefoon, ik mis mijn connectie met de buitenwereld. Dat vermoed ik tenminste, want ik weet niet of ik een telefoon heb. Ik weet ook niet wie ik zou moeten missen, want ik herinner me niemand. Ik kijk naar mijn handen: geen trouwring. In ieder geval weet ik hoe ik heet. En blijkbaar ben ik ergens in Griekenland, maar ik kan het moeilijk aan de ober gaan vragen. Straks voeren ze me in een busje af.

Ik zoek in het nektasje naar papiergeld. Ik trek er een biljet uit maar herken het niet. Het is een biljet van 200. In verschillende talen staat erop: 200 korona. In een hoek van het biljet staat in kleine letters: Bank von Danubia. Ik bekijk de andere biljetten, maar allemaal zijn ze hetzelfde. Er zitten geen, eh, wat voor valuta had ik eigenlijk verwacht? Ook dat herinner ik me niet. Ik voel hoofdpijn opkomen. Ik kijk om me heen. Aan de overkant van de straat ligt een winkel waar Euro 2000 op staat. Euro's! Ik zocht euro's en vond korona's. Vreemd, Danubia, wat is dat voor een land? Ben ik dan toch niet in Griekenland? Ik pak de drankenkaart van Angelica Resort. Daar staat, naast Engels en Duits, alles in het Grieks. Ik bekijk het bankbiljet nog eens goed. Ik lees: 200 Korona 200 Kronen 200 Koruna 200 Corona 200 Krona 200 Црoвн 200 Kruna 200 Κορόνα 200 Couronne.

De ober komt naar buiten, ziet me bezig met het geld en kijkt me bevreemd aan. Dan lacht hij en zegt dat alles op de rekening wordt gezet. Enigszins gegeneerd sta ik op en loop naar de straat.

Ik vind een hoofdstraat die vanaf de kade omhoogloopt. Het is er druk en lawaaierig maar op een of andere manier doet dat me goed. Alsof er niets aan de hand is en de wereld gewoon doordraait. Na een paar blokken ga ik bij een warenhuis naar binnen. Ik kijk bij de elektronica en zie iPhones en iPads uitgestald. Er staan prijzen bij, niet in euro, maar een K met een dwarsstreep door het midden, de K van Korona waarschijnlijk. *New iPhone 6S*, staat op de vitrine. Daaronder Griekse letters en de prijs: K.1299.

Zoveel heb ik niet, ik vond zeshonderd korona in mijn nektasje. Ik ga naar buiten en loop verder naar boven door de winkelstraat. Bij een geldautomaat blijf ik staan. Ik heb een vreemd voorgevoel en in een opwelling duw ik de bankpas in de gleuf. Ik kies Engels en toets zonder nadenken een pincode in: 4392. Ik druk op Enter en wacht vele seconden met ingehouden adem. Dan verschijnt *Accepted* op het scherm. Ik slaak een zucht van verlichting.

Ik vraag mijn saldo op: 317.283 korona. Ongelovig staar ik naar het scherm, totdat het apparaat begint te piepen en het pasje weer naar buiten wordt geduwd. Dan bedenk ik me geen moment meer. Ik stop het pasje opnieuw in de gleuf en neem 3000 korona op.

Ik loop terug naar het warenhuis en vraag om een iPhone 6S en een iPad. De jonge verkoopster vraagt of ik een prepaid card erbij wil, geldig in heel Europa. Die neem ik ook en ik reken af, deze keer met de creditcard waarvan ik de code al weet voordat de kaart uitgelezen wordt. Ik ben opeens vol zelfvertrouwen.

Als ik terug naar Angelica Resort loop, gekleed in een nieuw pak, met een grote tas vol kleding en toiletpullen, vraag ik me af hoe ik aan al dat geld kan komen. Is het wel van mij? Misschien ben ik een zware crimineel die vlak na een transactie buiten westen is geslagen en nu met geheugenverlies zit opgescheept. Maar ik voel geen bult, ik heb wel een beetje hoofdpijn maar niet als gevolg van een klap.

Ik laat me neerzakken in een fauteuil en stop de simkaart in mijn nieuwe iPhone. Snel doorloop ik de installatie en op het moment dat er om een Apple ID wordt gevraagd weet ik gebruikersnaam en wachtwoord uit mijn hoofd. Het is net als met de pincode, het gaat vanzelf. Nadat de installatie klaar is geeft het display aan dat het 17

oktober 2016 is. Dat verbaast me, want op de een of andere manier heb ik het idee dat het lente zou moeten zijn.

Zes maanden eerder

Ik word wakker van stadsgeluiden. Het getingel van een spoorwegovergang. Knarsende ijzeren wielen, lawaai van rangerende treinen. Vrachtwagens die piepend achteruitrijden. Het rumoer van de langzaam opkomende ochtendspits. Krabbers tegen bevroren autoruiten. Stationair draaiende dieselmotoren. Dichtslaande voordeuren.

Winterse geluiden, de lente is laat dit jaar. Het maakt me zenuwachtig, alsof de wereld van mij eist dat ik op moet staan, de kou in, de drukte in, werken. Hoe kan het dat ik dit in de zomer nooit hoor? Dan gaan mensen ook naar hun werk, er rijden net zo goed treinen en vrachtwagens leveren nog steeds hun goederen af. Misschien hoor ik in de zomer alleen vogeltjes fluiten die alles overstemmen.

Dan besef ik dat ik helemaal niet hoeft te werken. En er is nog iets: Frankrijk. In rood oplichtende letters staat op het display van de wekkerradio: Fri 15-04-2016 7:31.

De plaats naast mij is leeg. Sara is de hele week naar een congres in Zwitserland. Dat betekent dat ik niets hoeft uit te leggen. Ik zal niet gemist worden.

Ik sta op en open de gordijnen. Ik huiver van de ijskoude lucht die door het open raam naar binnen waait. Het is nog nevelig maar de zon breekt al door. Er is een frisse maar zonnige dag voorspeld. Als ik mijn telefoon uit de oplader haal zie ik dat ik een paar berichten heb ontvangen.

“Hartelijk gefeliciteerd!”

“Hoera, 47 jaar!”

Ik was alweer vergeten dat ik vandaag jarig ben.

Het begon eigenlijk in een loungebar in Siena, twee weken geleden met Sara. We zaten onderuitgezakt in brede fauteuils en dronken Aperol Spritz. Prettig zweverige muziek zorgde voor een aangename sfeer. Bij het afrekenen vroeg ik aan de barkeeper wat dat voor muziek was. De man leefde direct op, alsof hij blij was dat eindelijk iemand het vroeg.

‘Geloof het of niet, dat is Mike Oldfield.’

‘Dit, Mike Oldfield?’

‘Ja, apart hè? Heel anders dan die afgezaagde muziek die hij in de seventies maakte.’

Ik noteerde de naam van het album in mijn notities. *Light and Shade*. Gisterenavond kwam ik de notitie weer tegen. Ik schonk een glas wijn in, zocht het album op Spotify en het eerste nummer klonk door de speakers: *Angelique*. Terwijl de muziek door de kamer stroomde kwamen de herinneringen terug. Misschien kreeg ik de kans om in ieder geval één fout uit mijn leven recht te zetten.

Ik heb me vaak afgevraagd hoe mijn leven eruit zou zien als ik toen had gedaan wat ik echt wilde. Misschien was ik dan niet de loser geweest die ik nu ben. Misschien had ik dan interessant werk gehad en was ik geen customer agent bij een bank geweest. Dan hoefde ik niet te kruipen voor welgestelde klanten, klanten die een speciale viplijn mogen bellen. Dan hoefde ik niet de hele dag pinpassen te blokkeren of deblokkeren, geen creditcards en onnodige verzekeringen aan te smeren.

Ik neem een douche, kleed me aan, zet koffie en maak broodjes klaar voor onderweg. Dan drink ik mijn koffie en wacht op de auto.

Europcar heeft een deur-tot-deur service. Het kost wat meer, maar het scheelt me een uur openbaar vervoer, een overstap en een lang stuk lopen over een afgelegen industrieterrein. Stipt om half negen stoppen twee glanzende auto's voor mijn huis. Even later wordt er aangebeld.

'Goedemorgen, meneer Solberg!' kraait de medewerkster van Europcar enthousiast. 'Hier is uw auto. Omdat u een nieuwe klant bent heb ik het genoeg u een gratis upgrade aan te bieden. U had klasse Golf besteld, maar u krijgt een BMW!'

Ik schrik een beetje als ik de auto zie staan. Moet ik in dat ding gaan rijden? Het lijkt eerder een circuitwagen. Heel laag, ik heb het idee dat ik er helemaal niet in pas. Ze overhandigt me de sleutels en nadat ik mijn handtekening heb gezet vertrekt ze met haar collega in de volgauto.

Wanneer ik instap, zak ik diep weg. Even heb ik tijd nodig om alle knoppen te bestuderen. Ik verbaas me over de enorme luxe aan boord. Sportstoelen, panelen van aluminium, een met leer bekleed stuur. Voor mijn collega's – ex-collega's moet ik zeggen – die al jaren gewend zijn in dure auto's te rijden is dit waarschijnlijk niets bijzonders, maar ik heb nooit veel om auto's gegeven. Zelf hebben we een stokoude Saab, een klassieker, maar die gebruiken we weinig. Ik had ermee naar Frankrijk kunnen rijden maar voor dat soort afstanden is de Saab te onbetrouwbaar. Een groter contrast met de Saab is ook niet denkbaar. Zo heeft deze wagen geen contactsleutel, alleen een afstandsbediening. Naast het stuur vind ik een startknop, ik druk erop en de BMW start. Tegelijkertijd beginnen allerlei apparaten te zoemen en flitst een computerscherm aan. Ik weet even niet wat ik dan met de afstandsbediening moet doen, maar leg hem tenslotte in een bakje onder het dashboard, dat daar misschien wel speciaal voor gemaakt is. Ik zie dat het scherm ook een navigatiesysteem bevat maar ik gebruik daarvoor liever mijn iPhone. Als ik het kabeltje aansluit start automatisch muziek van mijn Spotify. De auto heeft verschillende standen, eco, comfort en sport, maar ik besluit me in te houden en me niet schuldig te maken aan asociaal weggedrag, hoezeer de auto hier ook toe uitnodigt.

Onwennig rij ik de groene lanen van Bergisch Gladbach uit in de richting van Keulen, met het gevoel dat mijn kont over het asfalt schuurt door de lage zit. Als ik de A4 opdraai, zie ik de witte kantoortoren met de trotse gouden letters: Westfalia Bank. Zonder

spijt kijk ik ernaar, want vrijheid heb ik er nooit gehad. Iedere stap werd gemonitord en iedere seconde moest verantwoord worden. De werktijd ging niet in bij het binnenkomen, maar pas als ik was ingelogd en op *ready* stond. Als ik te veel *idle time* had moest ik me verantwoorden bij de manager. Ook als ik te weinig verkocht aan de vips, of als ik langer dan vijf minuten op het toilet zat.

Eén keer werd ik op de viplijn gebeld door een oude studievriend waar ik al jaren geen contact meer mee heb. Hij is nu directeur van het *Ludwig Forum für Internationale Kunst* en hij blies heel hoog van de toren, omdat zijn creditcard naar zijn mening onterecht geblokkeerd was. Hij wist niet wie ik was - nog niet, want hij was een veeleisend type dat na afloop van het gesprek ongetwijfeld mijn naam zou vragen om me onder druk te zetten. Daarom deed ik het enige dat ik kon doen: ik simuleerde een computerstoring door de stekker van mijn computer eruit te trekken. Daardoor werd ook de telefoonverbinding verbroken.

Als ik Keulen achter me laat raak ik langzaam gewend aan de auto. BMW's van vroeger herinner ik me vooral als hard geveerde stugge wagens, maar deze glijdt fluweelzacht over het asfalt. Net als toen die Citroën.

De BMW zoekt over de wegen, heuvel op, heuvel af. Het landschap verandert niet wezenlijk. Duitsland, Luxemburg, Frankrijk, overal zijn heuvels en overal zijn ze groen. Soms zijn ze wat hoger, soms wat lager. Soms lieflijk, met weilanden en oude dorpjes, dan weer onherbergzaam met woeste rotspartijen en naaldwouden. In de Eifel ligt sneeuw, maar in de rivierdalen staan de eerste bomen in bloei. Af en toe rij ik door een industrieel dal met een grote rivier. Voorbij Nancy verlaat ik de A31 en volg de rustige *route nationale* naar het zuiden. Ik zoek andere muziek op Spotify en moet denken aan de muziek van gisteravond. Tijdens het zappen stuitte ik op een concert op Arte. Al bij de eerste tonen, het onmiskenbare geluid van een Hammondorgel, werd er luid geapplaudisseerd door het publiek. De rustige intro duurde lang, en ondertussen liep een zangeres met sluik haar verlegen over het podium, wachtend tot ze kon beginnen. Toen zette een krachtige trage drum in en een breekbare, bijna kinderlijke stem zong een jazzy ballad. Halverwege barstte opnieuw applaus uit, een strijkersensemble viel in, compleet met dirigent. Geleidelijk namen de violen en cello's alles over. Alleen de zangeres bleef duidelijk staande en zong nu veel krachtiger. Het was ontroerend mooi.

Net toen ik wilde opzoeken wat het voor muziek was werd ik gebeld. Het was Sara die me vanuit Ponte Tresa feliciteerde met mijn verjaardag. Het was precies twaalf uur. Toen we een kwartier later waren uitgepraat, was het programma voorbij. Het enige dat ik weet is dat het een Franse band was. Jammer dat ik het niet heb opgezocht. Misschien kan ik het vanavond nog vinden in de programmagids van Arte.

Ik ben ontslagen bij Westfalia Bank omdat ik voor de tweede keer Frans heb gesproken met een klant. De eerste keer kwam ik er nog vanaf met een waarschuwing. Onze gesprekken werden steekproefsgewijs afgeluisterd door de teamleiders. Een vaste regel was dat we altijd Duits, of als het niet anders kon Engels moesten spreken met de klanten. Dat was omdat de teamleiders die voor Big Brother speelden geen andere talen konden verstaan. Maar de Française die ik aan de lijn kreeg, sprak slecht Duits en nog minder Engels. Ze was me zeer dankbaar dat ik Frans sprak. Ik werd dus gestraft voor een tevreden klant, maar in theorie had ik kunnen frauderen, want wie weet had ik wel allerlei bedrijfsgeheimen met die dame gedeeld.

Ze lieten er geen gras over groeien bij Westfalia Bank. Dezelfde dag nog, nadat ik terugkwam van de lunch, kon ik niet meer inloggen. Een minuut later stond de manager naast mijn bureau. Koel en afstandelijk, nog meer dan ze altijd al was, confronteerde ze me met de misdaad. Daarop zei ze afgemeten dat ik op staande voet ontslagen was. Ik moest direct vertrekken, de ontslagbrief kreeg ik later thuisgestuurd.

Naast haar stond een man van de beveiliging die mij volgens het protocol naar buiten moest begeleiden. Hij liep met me mee naar de kluisjes. Alle persoonlijke bezittingen zoals telefoons moesten we daar altijd opbergen omdat ze bang waren voor bedrijfsspionage. Collega's keken nieuwsgierig toe. Ik opende voor de laatste keer de locker en pakte mijn tas eruit. Toen zag ik dat er nog andere spullen lagen. Een lege plastic zak van Lidl, een toetsenbord en een mok. Niks belangrijks. Ik pakte de mok, moest ondanks alles even lachen en nam hem mee. Zonder om te kijken liep ik de afdeling af, met de beveiligiger in mijn kielzog.

Ik zet *Light and Shade* op. De zoete muziek van Mike Oldfield stroomt door de BMW. Een elektronisch vervormde vrouwenstem zingt Angelique, Angelique, hoewel het eerder klinkt als Marguerite, Marguerite. De meditatieve muziek klinkt als een droom en in combinatie met de zacht rijdende auto en het zonnige weer zweef ik over de weg. De muziek waar Angelique van hield was heel anders. Donker, zwaar en melancholiek, bij vlagen deprimerend. Ik merk dat ik die smaak heb overgenomen en nog steeds staat *darkwave*, om er maar een etiketje op te plakken, hoog op mijn lijstje met favorieten.

Het landschap wordt lieflijker. Na iedere bocht ontvouwt zich een ander panorama. De weg kronkelt over heuvels en door groene valleien. Het lijkt alsof de tijd heeft stilgestaan. Wegrestaurants met hun *menu routier*, ingeslapen dorpjes met vervelozige gevels, het enige dat ontbreekt zijn de Renaultjes en de 2CV's. Ik passeer een spoorwegovergang met handbediende slagbomen. Er staat zelfs een baanwachtershuisje. Maar misschien rijden hier geen treinen meer. Mijn laatste minuten bij Westfalia lijken een verre droom. Ik liep door lange, smetteloos witte gangen. De beveiliging die mij als een schaduw volgde leidde me door de gangen. Af en toe opende hij een beveiligde deur voor me. Dat kon ik zelf niet meer, want mijn pasje was afgenomen. Ik keek naar de man. Hij was kaal, had een enorme buik en droeg een uniform. Hij leidde me naar een lift. De roestvrijstalen deuren schoven open en we stapten naar binnen. Hij drukte op een knop en de deuren sloten. Een halve minuut later gingen ze weer open. Omdat ik niet direct in beweging kwam duwde de beveiliging me met zachte drang de lift uit, een grote hal in. Ook hier was alles smetteloos wit, zelfs de vloer was van wit marmer, het handelsmerk van Westfalia. We liepen in de richting van de uitgang, maar halverwege bleef de man staan en wees me een zithoek. Ik nam plaats en hij liep door naar de receptie, waar hij op gedempte toon een gesprek begon. Ondertussen draaide ik de aardewerken mok, die ik al de hele tijd in mijn hand had, om en om. Ik keek ernaar, er stond een foto op gedrukt.

Opeens stond de beveiliging weer voor me. Hij maakte een hoofdbeweging, waarmee hij wilde zeggen dat ik mee moest naar de receptie. Ik stond op. De receptioniste vroeg me mijn pasje af te geven. Ze noteerde wat en drukte op een schakelaar. Een poortje klikte open. Ik liep naar het poortje maar bleef vlak ervoor staan. Ik keek naar de mok die ik nog steeds in mijn hand had.

'Meneer Solberg,' hoorde ik de receptioniste roepen. 'Meneer Solberg, loopt u alstublieft door.'

Ik reageerde niet en bleef naar de mok staren.

De beveiliging riep nu ook. 'Meneer, u moet doorlopen'. Ik hoorde de irritatie in zijn stem.

Op de mok stond ons hele team afgebeeld, inclusief mijn arrogante manager, terwijl we elkaar een high-five gaven. Achter me hoorde ik de voetstappen van de beveiliging en voor ik het wist gaf hij me een duw, waardoor ik naar buiten tuimelde. Ik viel bijna, maar wist me net